

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל
שאלון לרישום קורות ניצולת השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: שטרק	שם פרטי: רחל
----------------	--------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: בוק	בלועזית Buk	שם נעורים: בוק רוזינה
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: רוזינה	בלועזית Rozina	מין: נקבה תאריך לידה: 17/02/1939
מקום לידה (ישוב, מחוז): סזארוואס	בלועזית Szarvas	ארץ לידה: הונגריה
שם פרטי של האב: פאול	שם פרטי ושם נעורים של האם: פקטה יוליאנה	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):		
שם נעורים של האישה:		
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: סרבש	בלועזית Szarvas	ארץ המגורים: הונגריה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ):		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? גטו סרבש		
האם היית במחנות? אילו ומתי? זניים- מחנה חלוקה, גרוסטיאקס- מחנה עבודה בחקלאות, סלטט - מחנה עבודה בחקלאות, טרזנשטט.		
מקום השחרור: טרזנשטט	תאריך השחרור: 5/1945	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? טרנסילבניה, רומניה	
מקומות/מחנות בדרך לארץ:	שנת עליה: 1957	שם האנייה (אם עלה בדרך הים): אוניית 'ירושלים'.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביודנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

נולדתי בשנת 1939 בסרבש שבהונגריה. אבי היה איש עסקים בתחום בחקלאות, הוא מכר וקנה מכוונות חקלאיות וטרקטורים. אמי הייתה עקרת בית. גדלנו אני ואחותי שקטנה ממני בשנה, בבית עם מטפלת. כשהונגריה נכבשה ע"י גרמניה בשנת 1944, הייתי בת 5. אני זוכרת כי אני אמי ואחותי נלקחנו לגטו סרבש לשלושה שבועות. אבי נלקח למחנה סוביבור ושהה שם תשעה חודשים עד השחרור. מגטו סרבש העבירו אותנו לגטו גדול יותר בשם סולנוק לחמישה ימים ומשם העבירו אותנו לזניים ושם וחולקנו לקבוצות עבודה בחקלאות כאשר המבוגרים עבדו ואני ואחותי נשארנו בגטו "בבית" שלנו יחד עם עוד שמונה ילדים במקום שהזכיר דיר חזירים. אחר כך העבירו אותנו לסלטט, גם זה היה מחנה בעבודה חקלאית. בזמן שהמבוגרים יצאו בשעות הבוקר המוקדמות וחזרו מאוחר בערב, שמר עלינו איש צבא חמוש. הזכרון החזק ביותר שנותר לי מהמחנה הזה הוא הקור העז שסבלנו בלילות. אחר כך העבירו אותנו לגרוסטיאקס שהוא גם כן מחנה עבודה. שם גרנו בצמוד לפרות ולכן היה חמים יותר בלילות. כמה חודשים לפני השחרור, כאשר הייתי כבר בת 6, העבירו אותנו לגטו טרזינטט. כשהגענו לשם אני ואמי קיבלנו זריקת טיפוס ונדבקנו במחלה (חלק משיטת ההשמדה הנאצית הייתה להזריק חיידק טיפוס ליהודים). לפני שקיבלנו את הזריקות, הצליחה אימי לשחד (בעזרת בצל שגנבה) את הרופא שהזריק את הטיפוס לא להזריק לאחותי הקטנה שהייתה אז בת 5. וכך כאשר אני ואימי היינו חולות, אחותי טיפלה בנו ונתנה לנו כל הזמן מים וכך ניצלנו, אך עדיין היינו חלשות נורא.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

שחרור טרזינטט היה במאי 1945, אני זוכרת כי לקח בין שבוע לעשרה ימים עד שהגיעה רכבת שלקחה אותנו משם ובמשך 4 שבועות נסענו לבודפשט. הנסיעה הייתה ארוכה מכיוון שכל הזמן הרכבת עצרה וחנתה. כשהגענו לבודפשט חיכתה לנו שם אחותו של אבי, היא סיפרה לנו כי אבי הגיע אליה חצי שנה לפני כן וחפש אותנו, אך היא לא ידעה מה קורה איתנו כיום. נשארנו אצלה במשך יומיים ולאחר מכן עלינו על רכבת שיצאה לטרנסילבניה במטרה לחפש את ההורים של אמי ובתקווה שאבי יהיה שם. הגענו לבית של סבא וסבתא רבא שלי. הם התרגשו לראות אותנו ואמרו לנו שאבא שלנו בדיוק יצא לעבודה והוא יחזור מאוחר יותר. כשהוא חזר זה היה רגע מאוד מאוד מרגש. נשארנו בטרנסילבניה עד שנת 1951 ומשם עברנו לבודפשט. בשנת 1956 החלה התקוממות הונגרית נגד המשטר הקומוניסטי והחלטנו לעזוב את בודפשט לאוסטריה ומאוסטריה לשווייץ. רצינו להישאר בשווייץ אך גם שם הייתה אנטישמיות והבנו שאנחנו צריכים לעלות לארץ ישראל. בשנת 1957 עלינו לארץ ממרסיי על אונייה בשם "ירושלים".

נא ספרי/ על חיירך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

כשהגענו לארץ הייתי בת 9 והעבירו אותנו למחנה ליד כפר סבא, זה היה מחנה צריפים גדול. כעבור כמה שבועות הוציאו אותי ואת אחותי לגור בגן שמואל וללמוד באולפן. אימי התחילה לעבוד בבית חרושת לגומי של מכוניות ונשארה לגור במחנה. חודש אחרי שהגעתי לגן שמואל גייסו אותי לעבוד בבית חולים "בלינסון" בתפקיד אחות מכיוון שבעברי למדתי אחיות. נשארתי לעבוד ב"בלינסון" 6 חודשים ולאחר מכן עברתי לבית חולים "אסותא" שם עבדתי במשך 8 שנים. בשנת 1966 עברתי לנהל שני מוסדות למפגרים במשך 28 שנה. בשנת 1981 התחתנתי ובשנת 1989 חזרתי לבית ספר לאחיות ב"ביקור חולים", שם הדרכת במשך 10 שנים בבית ספר לאחיות ולאחר מכן יצאתי לפנסיה.

ראיון: הילה אדיב

ירושלים, יולי 2010